

Manžel manželu vlkem

Kdysi se ti dva milovali. Něžně se dotýkali, spřádali společné plány, rozuměli si v každém pohledu a ani na vteřinu se od sebe nechtěli odtrhnout. Jeden dech a jedno tělo. Povili spolu děti, založili domácnost, vybavili ji věcmi. Chodili do práce a časem to tajemné, velké, krásné a intimní zevšednělo. Inu, což, tak se to děje i v lepších rodinách. Láska se vytratila, přátelství nenastalo, objevily se hádky, nevraživosti, útoky, lži.

Válka Roseových, americký film z roku 1989 s nepřekonatelnými herci Kathleen Turnerovou a Michaellem Douglasem, je i se svým neodvratným koncem slabým čajíčkem proti silné kávě, již si každodenně varí klienti, s nimiž se setkáváme v advokátních kancelářích. Neinformovaní a nerozvedení naivně soudí, že jde o filmovou nadsázku. Rodinní advokáti zajisté přisvědčí, že fikci a literaturu jako vždy trumfne realita.

Tak třeba běžnou už záležitostí je následující situace: manžel nic netuše se vrací z práce domů a společný byt najde vybilény. Jeho drahá polovička a matka jeho dětí kompletní zařízení odvezla na neznámé místo, dokonce odmontovala i radiátory a karmu a z podlahy nechala vytrhat parkety. Hlášení krádeže na policii nepomůže, věci jsou přece oběma společné, proto není důvodu zahájit úkony trestního řízení. Civilní žalobu zkušený advokát manželovi také nedoporučí, protože manželka s tváří hráče pokeru popře, že by se vybrakování bytu vůbec dopustila. „Já ale přesně vím, kde ty věci jsou!“ rozčiluje se manžel a trvá na tom, aby policie zazvonila v rezidenci manželčina přítele, kam podle svědectví taxislužby bylo zařízení převezeno. Všechno marné – na věci ze SJM práva ani důvěřivý manžel už nedosáhne. V mém čerstvém případě naopak manžel své ženě odcizil i její rodinné šperky v milionové hodnotě, které měla v domácím trezoru. „Určitě je má v bankovní schránce,“ plakala klientka u mě v kanceláři, právní volání o pomoc však soudy nevyslyšely. Milá dívčino, měla sis lépe prověřovat, jakého muže si za manžela volíš. Anebo jsi měla být rychlejší a aspoň své osobní věci jsi měla odvézt ze společné domácnosti, jak ti koneckonců před časem radila tvoje právní zástupkyně. „Toho by přece nebyl schopen,“ reagují důvěřivci na naše varování. „Tohle by přece moje žena nikdy neudělala.“

Kolorit s výměnou vložky zámku, aby se drahému nejbližšímu zabránilo obývat společnou domácnost, odborníka už pranic nepřekvapí, podobně jako domácí násilí ve skutečné nebo i (bohužel častěji) fabulované podobě. Manžel manželu je prostě vlkem, najmě v období vrcholného rozvodového řízení a kulminujícího sporu.

Poslední zásah do černého u klientů v období nouzového stavu kvůli koronaviru však otrásl i mou mnohaletou cynickou zkušeností. Poslyšte, co se přihodilo: Manželé, ona zamilovaná do Španělska, společný čtrnáctiletý syn. Ona se před Vánocemi rozhodla pro změnu příjmení a vybrala si španělsky znějící variantu García. Matrika změnu uskutečnila. Poté v nouzovém stavu matka nezletilého došla na matriku, kde vznesla požadavek na změnu příjmení nezletilého. Syn by se přece měl jmenovat jako matka, že. Matrika bez mrknutí oka vyhověla žádosti a změnu provedla, bez správního řízení, bez korektního rozhodnutí a bez souhlasu otce či stanoviska nezletilého. Otec ten karambol objevil až koncem května, když doma postrádal rodný list nezletilého a matriku žádal o vystavení duplikátu. Chudák teenager ani nevěděl, že byl mezitím přejmenován na Honzu Garcíu (jméno, příjmení i zemi, jež krutou matku inspirovala, jsem pochopitelně pro tento komentář upravila).

Zajisté si teď klient může stěžovat na špatný úřední postup a spílat neprofesionální matrikáře a advokát, který ten případ obtížně dává do pořádku, jen nechápavě vrtí hlavou, jak může matrika u takřka dospělého zapsat změnu, aniž by zjistila jeho názor. Participační práva dětí zjevně platí jen v některých oblastech českého práva, do toho správního zatím nepronikla. O věci by se měl urychleně doslechnout ctěný Ústavní soud, jenž jinak trvá na tom, aby se robátka pětiletá vyjadřovala k výběru mateřské školky. To aby věděl, že do podhradí jeho moudré věty leckdy pronikají desetiletí.

Nicméně vraťme se k těm dvěma, co se na počátku milovali tak, že ruku v ruce nastoupili společnou cestu. „Dej jí všechno, co chce, a běž,“ říká ve filmu *Válka Růží* postava advokáta, kterou si s chutí zahrál režisér tohoto filmového klenotu, malý americký herec a producent Danny DeVito. Mnohokrát to klientům obojího pohlaví v našich kancelářích vtlukáme do hlavy, leč velmi často nás, plní emocí, neposlouchají. Nechápou totiž, že vedle majetku mohou v průběhu boje a let prožitých v soudních síních ztratit to mnohem důležitější: čas, potomky, prožitky, charakter a vlastní život.



JUDr. Daniela Kovářová,
advokátka a prezidentka Unie rodinných advokátů

Text byl uveřejněn v EPRAVO.CZ Magazine 2/2020

Další články:

- [Proč musí obhájce u soudu mlčet?](#)
- [Advokátní úschovy a kolektivní vina](#)
- [Buřty, pivo a nenávisť](#)
- [Kolegialita jako klíč k úspěchu](#)
- [O co aktuálně usiluje vedení ČAK?](#)
- [O důstojnosti advokátního stavu](#)
- [O úspěchu restrukturalizace rozhoduje čas](#)
- [Stojí LL.M. za to?](#)
- [Verba docent ...](#)
- [Hodiny tikají každému](#)
- [Justice před soudem](#)